

ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΤΩΝ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ

Μια μέρα που κατέβαινα στην οδόν των φιλελλήνων, μαλάκωνε η άσφαλτος κάτω από τα πόδια και από τα δένδρα της πλατείας άκούοντο τζιτζίκια, μέσα στην καρδιά των Αθηνών, μέσα στην καρδιά του θέρους.

Παρά την υψηλήν θερμοκρασίαν, η κίνησις ήτο ζωηρά. Αίφνης μια κηδεία πέρασε. Οπίσω της ακολουθούσαν πέντε-έξι αυτοκίνητα με μελανειμονούσας, και ενώ στα αυτιά μου έφθαναν ριπαί πνιγμένων θρήνων, για μια στιγμή η κίνησις διεκόπη. Τότε, μερικοί από μας (άγνωστοι μεταξύ μας μέσα στο πλήθος) με άγχος κοιταχθήκαμε στα μάτια, ο ένας του άλλου προσπαθώντας την σκέψι να μαντεύση. Έπειτα, διαμιάς,

ως μια επέλασις πυκνών κυμάτων, η κίνησις εξηκολούθησε.

Ήτο Ιούλιος. Εις την οδόν διήρχοντο τα λεωφορεία, κατάμεστα από ιδρωμένον κόσμον - από άνδρας λογής-λογής, κούρους λιγνούς και άρρενας βαρείς, μυστακοφόρους, από οικοκυράς χονδράς, ή σκελετώδεις, και από πολλάς νεάνιδας και μαθητριάς, εις των οποίων τους σφικτούς γλουτούς και τα σφύζοντα στήθη, πολλοί εκ των συνωθουμένων, ως ήτο φυσικόν, επάσχιζαν (όλοι φλεγόμενοι, όλοι στητοί ως Ηρακλείς ροπαλοφόροι) να κάμουν με στόματα ανοικτά και μάτια ονειροπόλα, τας συνήθεις εις παρομοίους χώρους επαφάς, τας τόσον βαρυσημάτων και τελετουργικάς, άπαντες προσποιούμενοι ότι τυχαίως, ως εκ του συνωστισμού, εγίνοντο επί των σφαιρικών θελγήτρων των δεκτικών μαθητριών και κορασιδών αυταί αι σκόπιμοι και εκστατικοί μέσα εις τα οχήματα επαφαί-ψαύσεις, συνθλίψεις και προστρίψεις.

Ναι, ήτο Ιούλιος και όχι μόνον η οδός των Φιλελλήνων, μα και η Ντάπια του Μεσολογγίου και ο Μαραθών και οι Φαλλοί της Δήλου επάλλοντο σφύζοντες στο φως, όπως στου Μεξικού τας αυχημράς εκτάσεις πάλλονται ευθυτενείς οι κάκτοι της ερήμου, στην μυστηριακή σιγή που περιβάλλει τας πυραμίδας των Αζτέκων.

Το θερμόμετρον ανήρχετο συνεχώς. Δεν ήτο θάλπος, αλλά ζέστη-η ζέστη που γεννά το κάθετο λιοπύρι. Και όμως, παρά τον καύσωνα και την γοργήν αναπνοήν των πνευστιώντων, παρά την διέλευσιν της νεκρικής πομπής προ ολίγου, κανείς διαβάτης δεν ησθάνετο βαρύς, ούτε εγώ, παρ όλον ότι εφλέγετο ο δρόμος. Κάτι σαν τέπτιξ ζωηρός μέσα στην ψυχή μου, με ηνάγκαζε να προχωρώ, με βήμα ελαφρόν υψίσυχνον. Τα πάντα ήσαν τριγύρω μου εναργή, απτά και δια της οράσεως ακόμη, και όμως, συγχρόνως, σχεδόν εξαυλούντο μέσα στον καύσωνα τα πάντα-οι άνθρωποι και τα κτίσματα-τόσον πολύ, που και η λύπη ακόμη ενίων τεθλιμμένων, λες και εξητιμίζετο σχεδόν ολοσχερώς, υπό το ίσον φως.

Τότε εγώ, με ισχυρόν παλμόν καρδιάς, σταμάτησα για μια στιγμή, ακίνητος μέσα στο πλήθος, ως άνθρωπος που δέχεται αποκάλυψιν ακαριαίαν, ή ως κάποιος που βλέπει να γίνεται μπροστά του ένα θαύμα και ανέκραξα κάθιδρως :

" Θεέ! Ο καύσων αυτός χρειάζεται για να υπάρξη τέτοιο φως! Το φως αυτό χρειάζεται, μια μέρα για να γίνη μια δόξα κοινή, μια δόξα πανανθρώπινη, η δόξα των Ελλήνων, που πρώτοι, θαρρώ, αυτοί, στον κόσμον εδώ κάτω, έκαμαν οίστρο της ζωής τον φόβο του θανάτου " .

ΟΧΙ ΜΠΡΑΖΙΛΙΑ ΜΑ ΟΚΤΑΝΑ

Όταν δια της πίστεως και της καλής θελήσεως, αλλά και από επιτακτικήν, αδήριτον ανάγκην δημιουργηθούν αι προϋποθέσεις και εκτελεσθούν όχι οικοδομικά, ή ορθολογιστικά, μα διαφορετικά τελείως έργα, εις την καρδιά του μέλλοντος, εις την καρδιά των υψηλών οροπεδίων και προ παντός μέσα στην καρδιά του κάθε ανθρώπου, θα υπάρξη τότε μόνον η Νέα Πόλις και θα ονομασθή πρωτεύουσα της ηνωμένης, της αρραγούς και αδιαίρετου Οικουμένης.

Άγνωστον αν η παλαιά, που εκτείνεται προ του ωκεανού στα πόδια του κατακορύφου βράχου που μοιάζει με το Τζέμπελ-αλ-Ταρέκ, άγνωστον αν θα εγκαταλειφθή, ή αν θα υφίσταται καν στα χρόνια εκείνα, ή αν, απέραντη και κενή, θα διατηρηθή ως δείγμα μιάς ελεεινής, μιας αποφράδος εποχής, ή ως θλιβερόν μουσείον διδακτικόν, πλήρες παραδειγμάτων πρό αποφυγήν. Εκείνο που είναι βέβαιον είναι ότι η Νέα Πόλις θα οικοδομηθή, ή μάλλον θα δημιουργηθή, και θα είναι η πρωτεύουσα του Νέου Κόσμου, εις την καρδιά του μέλλοντος και των ανθρώπων, μετά χρόνια πολλά, οδυνηρά, βλακώδη και ανιαρά, ίσως μετά μίαν άλωσιν οριστικήν, μετά την μάχην την τρομακτικήν του επερχομένου Αρμαγεδδώνος.

Δεν θα εξετάσω τας λεπτομερείας.....

.....

Αυτό που με ενδιαφέρει απολύτως-και θα έπρεπε να ενδιαφέρει όλους-είναι ότι η Νέα Πόλις θα ολοκληρωθή, θα γίνη. Όχι βεβαίως απο αρχιτέκτονας και πολεοδόμους οηματίας, που ασφαλώς πιστεύουν οι καημένοι, ότι μπορούν αυτοί τους βίους των ανθρώπων εκ των προτέρων να ρυθμίζουν και το μέλλον της ανθρωπότητος, με χάρακες, με υποδεκάμετρα, γωνίες και Τ, μέσα στα σχέδια της φιλαυτίας των, ναρκισσευόμενοι (μαρξιστικά, φασιστικά ή αστικά), πνίγοντες και πνιγόμενοι να κανονίζουν.

Όχι, δεν θα κτισθή η Νέα Πόλις έτσι, μα θα κτισθή από όλους τους ανθρώπους, όταν οι άνθρωποι, έχοντας εξαντλήσει τας αρνήσεις, και τας καλὰς και τας κακάς, βλέποντες το αστράπτον φως της αντισοφιστείας-τουτέστι το φως της άνευ δογμάτων, άνευ ενδυμάτων Αληθείας-παύσουν στα αίματα και στα βαριά αμαρτήματα χέρια και πόδια να βυθίζουν, και αφήσουν μέσα στις ψυχές των, με οίστρον καταφάσεως, όλα τα δένδρα της Εδέμ, με πλήρεις καρπούς και δίχως όφεις-μα τον Θεό, ή τους Θεούς-τελείως ελεύθερα να ανθίσουν.

Ναι, ναι (αμήν, αμήν λέγω υμίν),σας λέγω την αλήθειαν. Η Νέα Πόλις θα κτισθή και δεν θα είναι χθαμαλή σε βαλτοτόπια. Θα οικοδομηθή στα υψίπεδα της Οικουμένης, μα δεν θα ονομασθή Μπραζιλια, Σιών, Μόσχα, ή Νέα Υόρκη, αλλά θα ονομασθή η πόλις αυτή Ο κ τ ά ν α . Και τώρα ο καθείς θα διερωτηθή ευλόγως: Μα τι θα πη Οκτάνα;

.....

Και τώρα (αμήν, αμήν) λέγω υμίν :
Οκτάνα, φίλοι μου, θα πή μεταίχμιον της Γης και του
Ουρανού, όπου το ένα στο άλλο επεκτεινόμενο ένα τα δύο κάνει.
Οκτάνα θα πή πύρ, κίνησις, ενέργεια, λόγος σπέρμα.
Οκτάνα θα πή έρωσ ελεύθερος με όλας τας ηδονάς του.
Οκτάνα θα πή ανά πάσαν στιγμήν ποιήσις, όμως όχι ως μέσον
εκφράσεως μόνον, μα ακόμη ως λειτουργία του
πνεύματος διηνεκής.
Οκτάνα θα πή η εντελέχεια εκείνη, που αυτό που είναι
αδύνατον να γίνη αμέσως το κάνει εν τέλει δυνατόν, ακόμη και
την χίμαιραν, ακόμη και την ουτοπίαν, ίσως μια μέρα και
την αθανασίαν του σώματος και όχι μονάχα της ψυχής.
Οκτάνα θα πή το "εγώ" "εσύ" να γίνεται (και αντιστρόφως
το "εσύ" "εγώ") εις μίαν εκτόξευσιν ιμερικήν, εις μίαν
έξοδον λυτρωτικήν, εις μίαν ένωσιν θεοτικήν, εις μίαν
μέθεξιν υπέρτατην, που ίσως αυτή να αποτελή την θείαν Χάριν,
το θαύμα του εντός και εκτός εαυτού, κάθε φοράν που
εν εκστάσει συντελείται.
Οκτάνα θα πή πάση θυσία διατήρησις της παιδικής ψυχής
εις όλα τα στάδια της ωριμότητος, εις όλας τας
εποχάς του βίου.....
Οκτάνα θα πή εν πλήρει αθωότητι Αδάμ, εν πλήρει
βεβαιότητι Αδάμ-συν-Εύα.

.....

Οκτάνα θα πή απόλυτος ενότης πνεύματος και ύλης.
Οκτάνα θα πή παντού και πάντα εν ηδονή ζωή.
Οκτάνα θα πή δικαιοσύνη.
Οκτάνα θα πή αγάπη.
Οκτάνα θα πή παντού και πάντα καλωσύνη.
Οκτάνα θα πή η αγαλλίασις εκείνη που φέρνει στα χείλη
την ψυχή και εις τα όργανα τα κατάλληλα με ορμήν το σπέρμα.

.....

Οκτάνα θα πή ό,τι στους ουρανούς και επί της γης ηκούετο,
κάθε φοράν που ως μέγας μαντατοφόρος, με έντασιν
υπερκοσμίου τηλεβόα, ο Άγγελος Κυρίου εβόα.

.....

Γλυφάδα, 20. 8. 1965

Ενόρασις των πρωινών ωρών

Στις πρασιές του ιπποφορβίου τρέχουν
Κόκκινοι κέλητες και άσπροι πώλοι
θεραπαινίδες κτενίζουν τις Μακριές χαιίτες
Γέλια αντηχούν πίσω από τα δέντρα
Ψίθυροι συστέλλονται κ α ι διαστέλλονται
Όρθιος ένας ιππεύς αγάλλεται στα χάδια που βαθμηδόν
συγκλίνουν
Προς την φλύαρη μήτρα των ιωβηΛΑΙΩΝ

Απεριφράστως ο Ιωβ εγκαταλείπει την παλαιά του θέσι
Κολυμπά μεσα στα νερά δεξαμενής γεμάτης
Και βλέπει με κατάπληξι πως κολυμπά με άνεσι
Πλησιάζει μια νεάνιδα με στήθη σΦύζοντα
50 χρόνια τόθελε μα δεν τολμούσε
50 χρόνια έβλεπε στον ύπνο του τα άλογα των σΕΡΑΦΕΙΜ
Τρέχαν σε κάμπον χλοερόν όπου Κ ε λ ά ρ υ ζ ε ένα ρυάκι
Μπροστά στον κτίστη του ουρανού με τα μεγάλα μάτια
Ο Κτίστης στερεώνει δυο καπόνια στο δώμα ενός μεγάλου κτίσματος
Εν συνεχεία αντλεί με το ένα χέρι δροσερό νερό και με το
άλλο του χέρι αίμα
Οχι των αφαιμάξεων μα αίμα προσφοράς στους ζώντας
Αίμα χαρμόσουνον όχι παρμένο μα δοσμένο
Κάτω στον δρόμο μια βάρκα περιμένει να την υψώσει ο κτίστης
ως το δώμα
Ήρθε ο καιρός της απολυτρώσεως των κοριτσιών και των εφήβων
Ο κτίστης γ υ ρ ί ζ ε ι τα βαρούλκα
Ανέρχονται όλοι με την βάρκα
Στα δώματα ανθούνε μυγδαλιές
Η βάρκα προσεγγίζει
Οι βαρκάρηδες είναι οι πατέρες των παιδιών που ανέρχονται
Κάτω από μιαν κερασιά ένας τυφλός ποιητής υμνεί τον Ίμερο
Για πρώτη φορά σε αυτόν τον τόπο τον ονομάζουν Έρωτα
Ενα σουραύλι αντηχεί κοντά του
κανείς δεν βλέπει ποιός το παίζει
Άνεμος είναι μέσα στα σύννεφα και τα σκορπίζει
Φυσάει και σπρώχνει τα πανιά της βάρκας που ανέρχεται
Οι μακαράδες τρίζουν
Αναφωνούν στη βάρκα τα κορίτσια και ηδονίζονται
Το δώμα υψώνεται 5 - 6 μέτρα
Ώστε να ΔΙΑΡΚΕΣΗ πιο πολύ Ο γλυκασμός
Η αγαλλίασις των νεαρών πλασμάτων που Εξογκώνεται
Η βάρκα ανέρχεται ο λ ο ν έ ν
Σαν ένα ξεχείλισμα τώρα στο δώμα φτάνει
Ενώ στην πλώρη της με μανιώδη επιμονήν
Πλένει το πρόσωπό της μια γάτα .

Ράγκα - Παράγκα
ή
Όταν τα συνήθη λόγια δεν αρκούν

Οι τρόποι κάθε πραγματικής ανανεώσεως
Μοιάζουν με διαρκές ξεχείλισμα
Ενός μεγάλου κανατιού μέσα από χέρια οινοχόων
Ή λουλουδιών μέσα από κάνιστρα γιομάτα
Που τα κρατούν νεάνιδες με γυμνωμένα στήθη .

Το κάθε ξεχείλισμα
Η κάθε ανανέωσις
Είναι παιδί που έρχεται
Μπροστά σε μάτια έκθαμβα γερόντων
Που έτσι και μόνον έτσι
Βλέποντας γυμνά τα μέλη της νεότητας

Και ακούγοντας τα πτερουγίσματα των νεοσσών
'Η τα τραγούδια των κοριτσιών και των εφήβων
'Ετσι και μόνον έτσι μπορούν να ξαναγιώσουν
Δεχόμενοι το σφρίγος της νεότητας
'Εστώ και αν δεν καταλαβαίνουν οι γερόντοι
Μια - μια τις λέξεις των ωδών και των θουρίων
'Εστώ και αν ονομάζουν
Τα θούρια αυτά ακατανόητα
Ακατανόητα
Διότι ποτέ δεν γνώρισαν οι νεοσσοί
Τους διδασκάλους παλαιότερων εποχών
Και την φαρέτραν της διαλεκτικής
Πολλών πτωχοπροδρόμων διδασκάλων
Διαφόρων αντιμαχομένων διδασκαλιών του παρελθόντος .

Ράγκα - Παράγκα λοιπόν το θούριον
Με την λαλιάν αυτών που ομιλούν στην οικουμένη
Ράγκα - Παράγκα με φωνήν ασκίαστη
Σε τόπους αναχωρητών και κοσμοπόλεις
Ράγκα - Παράγκα τώρα και αύριον
Ράγκα - Παράγκα σαν βήμα ελεφάντων
Που υπερβέβαιοι διαβαίνουν
Κάποτε - κάποτε λουόμενοι
Τον μέγαν ποταμόν Ζαμβέζην
Ράγκα - Παράγκα σαν τα σκιρτήματα των ιαγουάρων
Μέσα στα φυλλώματα και υπό τα όμματα ειρηνικών σκιούρων
Ράγκα - Παράγκα σαν πλατάγισμα ουράς μιάς φάλαινας
'Όταν ανέρχεται απο τους βυθούς ως Αναδυομένη
'Η Μεγαλόχαρη μέσα σε αφρούς φανερωμένη
Ηλιοχαρή παιγνίδια στις επιφάνειες παίζει
Συντρίβουσα εν ανάγκη τα φαλινοθηρικά
Αν τούτοι οι κυνηγοί του λίπους της
Υπέρ το δέον επιμένουν
Εις την αισχράν επίθεσιν των .

Ράγκα - Παράγκα λοιπόν το θούριον
Εις τα χωράφια και τας πόλεις
Στις πεδιάδες και στα όρη
Εις τας οδούς και τα σοκκάκια
'Όταν στον κόσμο συντελείται πάκτωσις
Ως εις στιγμάς μιας πλήρους συνουσίας
Που ισοδυναμεί με μιαν κατάφασιν κεραυνοβόλον
Με "ναι" και "ναι" και πάλιν "ναι"
Και εν ανάγκη και όταν το "όχι"
Παρουσιάζεται ως φράγμα
Υπο το προσωπίον παρθενίας
Που πρέπει οπωσδήποτε να διατηρηθή
Αν πρόκειται κάποια συνέχεια να υπάρξη
Αν πρόκειται ο θάνατος να υπερνικηθή
Ράγκα - Παράγκα ακόμη τότε
Τουτέστιν κάθε φορά που ο μέγας πασίχαρος κριός
Ευλογητός και ευλογών σπαργών εισδύει
Τείχη και πύλας καταρρίπτων
Κομίζων των θεών τα νικητήρια
Εις τους ανθρώπους δώρον .

Ράγκα - Παράγκα λοιπόν το θούριον
Με μια κραυγή γιομάτη
Κατά των υπερβολικά λεπτών και εξα-υλωμένων
Ράγκα - Παράγκα ρίγος βαθύ της γης
Και παφλασμός κυμάτων επαλλήλων
Που εκσπούν εις τους αιγιαλούς αισίως
Ή σπάζοντας εν μέσω αφρών
Βροντούν στα σπήλαια και τους βράχους
Όπως ξεσπούν τα κύμβαλα
Επάνω από τον ήχον των εγχόρδων
Ράγκα - Παράγκα σάλπιγγες πιο δυνατές
Και απο τις σάλπιγγες της Ιεριχούς
Κι απο τα σχοινιά πάσης αγχόνης
Ράγκα - Παράγκα κατά των σοφιστών
Κατά των εγωπαθών και των στεγνών ανθρώπων
Ράγκα - Παράγκα πίδακες του πνεύματος σειθαλείς και
άσπρες χαρές της ύλης
Ράγκα - Παράγκα υπέρ αθλήσεως της ηδονής
Ράγκα - Παράγκα υπέρ ποιήσεως σπερματικής και θείας καλωσύνης
Χριστού - Αδώνιδος ερωτικού και ανθρώπου
Σφρίγος της γης Ράγκα - Παράγκα
Αντίδοτον πάσης μελαγχολίας
Γδούπος λευκός βελούδινος αγγέλων
Που προσγειούμενοι μπροστά μας φέρνουν
Αντί ρομφαίας εδεμικήν τροφήν στους πειναλέους
Γάλα κουτιού γλυκό Νεστλέ και του ουρανού το μάννα
Ράγκα - Παράγκα - Ράγκα !